

Conclusie.

Het 2e Congres van Ned. Tandheekkundigen besloot tot de oprichting van een Algemeenen Nederlandschen Tandheekkundigen Bond, en benoemde een voorloopig Bestuur. Dit zal nu hebben te zorgen voor Statuten en Reglement. Bij het samenstellen daarvan zal het rekening dienen te houden met de wenschen en uitspraken van de bestaande Vereenigingen wil het z.g. Verbond inderdaad iets tot stand brengen.

Zoowel Tandartsen-Vereeniging als Genootschap zijn bereid zich bij het Verbond aan te sluiten en willen stands- en sociale belangen aan het Verbond overlaten, tenzij vergadering resp. bestuur anders besluit.

Dit is in beide Vereenigingen duidelijk uitgesproken.

In haar rapport zegt de Voorbereidings-Commissie van het Verbond, dat dit niet naar haar geest is. Soit!

Nu, de bestaande vereenigingen zullen gaarne stands- en sociale belangen aan het Verbond overlaten indien dit Verbond blijk geeft zich rationeel van haar taak te kwijten.

De Commissie begripte, dat het tegenovergestelde niet absoluut buitengesloten is.

Omdat het gedachte Verbond is een groot, log lichaam, dat wegens zijn verdeeld-driezijdigen inhoud gedoemd is langzaam te denken en te werken.

En omdat in het Verbond de 2 bestaande Vereenigingen zullen zitten op een wip, die de niet-aangeslotenen (wat kunnen me die vrijheidshelden eigenlijk schelen) zullen doen

overhellen naar den kant, dien hen belieft, aldus een invloed uitoefenende, welke allermint te pas komt van een belangstellinglooze zijde — van een zijde, die geen geschiedenis heeft. Om deze redenen heeft nu menigeen het gevoel, het benauwende gevoel, dat het Verbond hem opgedrongen wordt door eenige collegae — wier verdiensten ik overigens niet wensch te verkleinen — die voortgezweept door hun idée, in stede van de massa te vertegenwoordigen, onbewust het *frappez-toujours* dier massa nabootsen. Intusschen is en blijft de oprichting van het Verbond een feit. De gevolgtrekking ligt nu voor de hand, dat het Congres zich niet gestoord heeft aan de meening en aan den geest van de Commissie, doch vertrouwt, dat het voorloopige Bondsbestuur de zaak zal regelen met de bestaande Vereenigingen op de basis van de door hen genomen besluiten.

Nu het Verbond er eenmaal is wensch ik het gaarne alle goeds, doch wensch ook als lid van het Genootschap voor mijn aandeel mee te beslissen in de wijze van werkzaamheid van dit lichaam, omdat het Genootschap bewezen heeft in een behoefte te voorzien en kan bogen op bescheiden resultaten. Van dit tweedeelig standpunt zeg ik daarom:

Het Verbond doe geen aanslag op onze vrijheid en op onze Statuten, waarvan art. 2 C luidt: Men zal het voorgestelde doel trachten te bereiken door: Het gezamenlijk beramen van maatregelen omtrent al wat in verband staat met de belangen van den tandheekkundigen stand.

Uit eigen beweging, geheel vrijwillig kunnen en mogen wij het Verbond zijn taak laten indien het werk verricht wordt ook naar onzen geest. Niet door verbodsbepalingen, doch door den aard en de hoeveelheid van zijn arbeid verovere de Bond achtig, aanzien en welslagen. Een schoone taak zou al aanstonds te verrichten zijn, indien het gelukt in plaats van om de 2 jaar om de 5 jaar te congressen.

Ten slotte een algemeene opmerking. In den laatsten tijd is in enkele tandheekkundigen de drang werkzaam om zoo spoedig mogelijk op den rechten of goeden weg te komen.

Prachtig! Wie wil dat niet? Wij allen willen echter nog meer. Het doel bereiken. Doch als de bergstijger — niet steil naar boven — doch langs zij- en slingerpaden. Wij willen zien, ondervinden, ervaring opdoen. Niet in het zitten op den top, doch in den arbeid om er te komen zit het overwinnen.

LEOPOLD FRANK.